

*Širdžių Karalienę įsivaizdavau
kaip nevaldomos aistros įsikūnijimą,
aklo ir beprasmiu įniršio apimtą furiją.*

LEWIS CARROLL

1 SKYRIUS

TRYS GARDŪS CITRININIAI pyragai viliojami stebeilijo į Ketriną. Apsukusi delnus virtuviniu rankšluosčiu, nekreipdama dėmesio į rankas ir skruostus svilinantį krosnies karštį, ji ištraukė kepimo skardą iš žaizdro. Spindintys tarsi mažos saulutės glazūruoti pyragai sudrebėjo iš džiaugsmo, pagaliau išvaduoti iš karštos akmeninio kalėjimo kameros.

Kepimo skardą Ketė laikė su tokia pagarba, su kokia pritiktų laikyti karaliaus karūną. Nenuleisdama akių nuo pyragų, atsargiai nutipeno prie virtuvinio stalo ir patenkinta trankiai brinktelėjo ant jo kepinius. Pyragai ir vėl sudrebėjo prieš galutinai sustingdami, nepriekaištingi ir spindintys.

Numetusi rankšluostį šalin, Ketė vieną po kitos ėmė cukraus sirupe išmirkytas citrinos žievelės nuo pergamentinio popieriaus ir iš jų dailiai dėliojo rožių žiedus, kruopščiai įspausdama kiekvieną griežinėljį kiekvieno dar nespėjusio sustingti pyrago viduriuką. Nosį maloniai kuteno saldintų citrinų ir sviestinės sluoksniuotos tešlos pagrindo kvapai.

Ketrina kiek atsitraukė, grožėdamasi savo kūriniais.

Pyragams iškepti prireikė viso ryto. Ištisęs penkias valandas ji svarstė sviestą, cukrų ir miltus, maišė, minkė ir kočiojo tešlą, plakė, ant lėtos ugnies kaitino ir trynė kiaušinių trynius su citrinų sultimis iki tirštos, kreminės vėdrynų geltonumo spalvos masės.

Tepė pagrindą glajumi ir dailiai raitė tešlos krašteliu, kad panėšėtų į nertinę servetėlę. Apvirė ir sumerkė į cukraus sirupą plonus citrinos žievelės griežinėlius, tada grūstuve smulkino cukrų į miltelius pabarstams. Rankos niežėjo tuoj pat jais apiberti pyragus, tačiau Ketė susiturėjo. Pirmiausia reikia leisti ataušti, kitaip miltelinis cukrus ištirps ir paviršiuje susidarys nepatrauklios balutės.

Kepdama šiuos pyragus ji praktiškai pritaikė visas žinias, kurias įgijo skaitydama virtuvės lentynoje rastas, nuo dažno vartymo sudriskusias kulinarinių receptų knygas. Nėmaž neskubino gamavimo eigos, darbuosi nepriekaištingai tiksliai – neleido sau nė vieno neatsargaus judesio, nė menkiausios paklaidos, sveriant ingredientus. Viską iki mažiausių smulkmenų atliko itin kruopščiai, į darbą įdėjo, galima sakyti, visą širdį.

Ketė ilgai ir įdėmiai apžiūrinėjo kepinius, rūpestingai tyrindama kiekvieną jų centimetrą, paskui kiekvieną pagrindo užraitymą, galiausiai visą blizgų paviršių.

Tik tada leido sau nusišypsoti.

Priešais pūpsėjo trys tobuli citrininiai pyragai, ir tai reiškė, kad netrukus visiems Širdžių karalystės gyventojams – nuo drontų* iki paties Karaliaus – teks pripažinti ją geriausia konditere visoje karalystėje. Netgi jos mamai neliks nieko kito, kaip pagaliau su tuo sutikti.

Iš jaudulio Ketė kone šokčiojo, stengdamasi delnais sulaukyti iš burnos sklindančius džiaugsmo šūksnius.

– Jūs – mano didžiausias džiaugsmas! – pareiškė plačiai išskėsdama rankas virš pyragų, tartum šventindama juos į riterius. – Da-

* Drontas – paukštis, gyvenęs Maskarenų salose Indijos vandenyne; žąsies dydžio, trumpas, storas, garbanota uodega, dideliu storu snapu; išnaikintas XVII–XVIII a. (Čia ir toliau vertėjos pastabos.)

bar įsakau jums su visu savo citrininiu iškilnumu leistis į pasaulį ir priversti nusišypsoti kiekvieną, kurį pamaloninsite savo draugija.

– Ir vėl kalbatės su maistu, panele Ketrina?

– O taip, Čėšyrai, ir su ne bet koku, – Ketė neatsigręždama iškėlė į viršų rodomąjį pirštą. – Leisk tave supažindinti su nuostabiausiais citrininiais pyragais, kokie kada nors buvo iškepti per visą didžiosios Širdžių karalystės istoriją!

Raina uodega apsvijio jai dešinę petį, o prie kairio prigludo pūstažandė ūsuota Katino galva. Čėšyras mėšliai sumurkė, nuo šio garso Ketei per nugarą nuvilnijo lengvas drebuliukas.

– Įspūdinga, – tarstelėjo Katinas; išgirdusi tokį jo balsą Ketė kaskart sudvejodavo, ar tik jis iš jos nesišaipto. – O kur žuvis?

– Žuvies čia nėra, – atsakė ji, laižydama nuo pirštų cukraus likučius.

– Nėra? Tai kokia šių patiekalų esmė?

– Esmė yra *tobulumas*, – kiekvieną kartą apie tai pagalvojus, jai maloniai sukutendavo pilvą.

Čėšyras staiga dingo nuo Ketės pečių ir akimirksniu atsidūrė ant virtuvės stalo, iškėlęs leteną išskėstais nagais virš pyragų. Ketė strimgalviais šoko vyti jį šalin.

– Nedrįsk! Jie skirti Karaliaus puotai, nenaudėli!

Katinui suvirpėjo ūsai.

– Karaliui? Ir vėl?

Prisitraukusi kėdę girgždančiomis kojėlėmis arčiau stalo, Ketė atsisėdo.

– Manau, jam pakaks ir vieno pyrago, o kiti papuoš vaisių stąlą. Juk žinai, Jo Didenybė nepaprastai džiaugiasi, kai jam ką iškepu. O laimingas karalius...

– ...tai laiminga karalystė, – vaipydamasis nusižiovavo Čėšyras ir visai nesivargino prisidengti nasrų, tad Ketė pasistengė kuo grei-

čiau uždengti pyragus delnais, kad nepersiimtų nemalonių tuno kvapu.

– Laimingas karalius, be kita ko, yra ir puiki rekomendacija. Tik įsivaizduok, kas būtų, jei mūsiškis oficialiai paskelbtų, kad esu geriausia konditerė visoje karalystėje! Tada prie mano kepinų driektųsi ilgiausios norinčiųjų paragauti eilės.

– Betgi jie kvepia pyragais...

– Nes ir yra pyragai, – tai sakydama Ketė vieną jų šiek tiek pasuko, kad citrininis rožės žiedas taisyklingai lygiuotųsi su žiedais ant kitų pyragų. Ji visuomet labai atsakingai žvelgė į savo pagamintų skanėstų patiekimo estetiką. Meri Ana sakė, kad jos pyragaičiai ir tortai grožiu nustelbia net pačių rūmų konditerių kepinus.

O po šio vakaro Ketrinos desertai išgarsės ne tik kaip gražiausi, bet ir visais kitais atžvilgiais puikiais visoje karalystėje. Kaip tik tokio įvertinimo jiedviem su Meri Ana trūksta, kad galėtų atidaryti nuosavą kepyklėlę. Šitiek metų svajojusi ir planavusi, dabar Ketrina jautė – svajonė netrukus ims pildytis.

– Ne jau dabar citrinų sezonas? – paklausė Čėšyras žiūrėdamas, kaip Ketė renka citrinų žievelių likučius ir vynioja į sūrio marlę – vėliau atiduos sodininkams, kad šie turėtų kuo nubaidyti augalų kenkėjus.

– Tiesą sakant, ne, – atsakė ji svajingai šypsodamasi. Mintimis jau buvo nuklydusi į tos pačios dienos rytą. Prisiminė pro nėriniuotas užuolaidas besiskverbiančius blyškios ryto saulės spindulius ir iš sapno pažadinusį citrinų aromatą ore.

Gal būtų pasilaikiusi šį prisiminimą sau, nešiojusi paslėptą giliai širdyje, bet neabejojo, kad Čėšyras vis tiek greitai išplepėtų jos paslaptį. Kam pavyktų nuslėpti per vieną naktį miegamajame išdygusį medį? Žinodama apie Čėšyro talentą rinkti gandus, Ketė

stebėjosi, kodėl iki šiol dar nepasklido kalbos. Matyt, Katinas visą rytą buvo labai užsiėmęs – kur nors snaudė. Arba, labiau tikėtina, leido, kad tarnaitės kasytų jam pilvelį.

– Jos iš sapno, – prisipažino Ketė, pernešdama pyragus į spintą-šaldyklę, kurioje juos paliks galutinai atvėsti.

Češyras pritūpė.

– Iš sapno? – per klausė iššiepdamas nasrus į plačiausią, kone visus dantis apnuoginančią šypseną. – Nagi, papasakok.

– Kad apie tai dar iki sutemų sužinotų pusė karalystės? Nė nesvajok. Man prisisapnavo sapnas, o pabudusi pamačiau, kad miegamajame išaugo citrinmedis. Tai visa, ką tau reikia žinoti.

Ketė ryžtingai užtrenkė spintos duris, šiuo judesiu tarsi paliepdama sau daugiau apie sapną netarti nė žodžio ir išvengti bet kurių papildomų Katino klausimų. Nors sapnas neapleido jos nuo pat tos akimirkos, kai ji pabudo, visą rytą įkyriai ją persekiojo ir erzino. Ketė troško apie jį kam nors papasakoti ne mažiau kaip išsaugoti šią paslaptį sau, vien tik sau.

Tame blausiame gražiame sapne ji matė dailų, tik paniurusį vaikiną. Apsirengęs juodais drabužiais jis stovėjo citrinmedžių sode, o Ketės neapleido jausmas, kad vaikinai kai ką turi, kas priklauso jai. Ji nežinojo, ką būtent, bet norėjo tai susigrąžinti, tačiau kaskart, kai tik žengdavo žingsnį vaikino link, jis vis labiau nuo jos tolo.

Ketė pajuto šiurpstant nugarą. Ją vis dar kankino krūtinę kutenantis smalsumas, troškimas bėgti vaikinui pavymui.

Geriau už visa kita ji įsiminė jo akis. Geltonas ir spindinčias, mielas ir vaiskas. Ryškias lyg prinokusios, tuoj tuoj nuo medžio šakos nukrisiančios citrinos.

Ketrina pasistengė išsklaidyti prisiminimų debesį ir atsisuko į Češyrą.

– Man dar nespėjus pabusti, į lovos baldakimą įsirėmusi citrin-medžio šaka nulaužė vieną jo stulpą. Žinoma, mama paliepė sodininkams išboginti medį iš kambario, kol šis nepridarė daugiau žalos, bet keletą citrinų paslapčia spėjau nuskinti.

– O aš stebėjau, kas gi taip triukšmauja tokį ankstyvą rytmetį, – belsdamas uodega į mėsos pjaustymo darbatalį tarė Katinas. – Esi tikra, kad šias citrinas galima be baimės valgyti? Jei jos sunoko sapne, gali būti, kad yra, švelniai tariant, ypatingos.

Ketės žvilgsnis vėl sugrįžo prie spintos, kurios gilumoje už vie linio tinklelio slėpėsi pyragai.

– Bijai, kad vieną jų suvalgęs Karalius staiga sumažės?

Češyras suprunkštė.

– Priešingai, būgštauju, kad paragavęs gabalėlį pats tapsiu didumo sulig namu. Juk žinai, kaip rūpinuosi savo nepriekaištinga figūra.

Ketė sukriženo ir persisvėrusi per stalą pakasė Katinui pakaklę.

– Esi nuostabus, nepaisant antsvorio, Češyrai. O citrinos nepavojingos. Paragavau vienos, prieš pašaudama pyragus krosnin.

Ji nejučia susiraukė, prisiminusi tą rūgštų skonį.

Češyras pradėjo murkti, beveik nebekreipdamas dėmesio į Ketę. Kai ji laisvąja ranka pasirėmė smakrą, jis patenkintas nuvirto ant šono ir dabar mėgavosi pilvelio glostymu.

– Ir žinok, jei kada nors užkrimsi prasto maisto ir nuo jo padidėsi, aš vis tiek sugalvosiu, kaip galėtum man pasitarnauti. Visada svajojau turėti katinu pakinkytą karietą.

Češyras pramerkė akį, iš susiaurėjusio vyzdžio buvo matyti, kad nepatiria jokie džiaugsmo.

– O kad priversčiau tave risnoti, mėtysiu į priekį siūlų kamuolėlius ir žuvų kaulelius.

Katinas liovėsi murkti vien tam, kad atšautų:

– Tu ne tokia šmaikšti, kaip pati apie save manai, panele Pinkerton.

Prieš atitraukdama rankas nuo Katino, Ketė pirštu švelniai bakstelėjo jam į nosį.

– Tuomet galėsi atlikti savo garsųjį triuką – staiga išnykti, – ir visi pamanyt: tai bent, tik pažvelkit, kaip ši didinga pūstažandė galva gatve traukia karietą!

Dabar Čėšyras į ją dėbsojo atmerkęs abidvi akis.

– Esu išdidus kačių šeimos žinduolis, o ne koks darbinis arklys, – įsižeidęs pareiškė ir išnyko.

– Na, nepyk, aš tik erzinu!

Ketrina nusirišo prijuostę ir pakabino ant kabliuko sienoje. Jai ant suknelės liko taisyklingos prijuostės pavidalo kontūras iš miltų ir sudžiūvusios tešlos trupinių.

– Tarp kitko, – Ketė išgirdo vėl jai prie ausies prisėlinusio Katino balsą, – tavęs ieško mamytė.

– Kodėl? Juk nuo pat ryto esu čia.

– Taip, o dabar pavėluosi. Patariu pasiskubinti, nebent puotoje nori atrodyti kaip citrininis pyragas.

– Pavėluosiu? – Ketrina suglumusi žvilgtelėjo į laikrodį su gegute ant sienos. Tebebuvo ankstyva popietė, marios laiko iki...

Širdis ėmė daužytis krūtinėje, kai įsiklausiusi ji išgirdo iš laikrodžio sklindant mieguistą knarkčiojimą.

– Kaipgi taip! Gegute, tu ir vėl užsnūdai?

Ketė trinktelėjo delnu per laikrodžio šoninę sienelę; durelėms priekyje atsilapojus, viduje buvo matyti kietai įmigęs mažas raudonas paukštelis.

– Kukū! – suriko Ketė.

Išgąsdinta Gegutė akimoju pabudo ir tartum išprotėjusi suplasnojo sparneliais.

– O dangau, o dievulėliau! – kleketavo trindama akeles sparnų galiukais. – Kelinta dabar valanda?

– Ar *manęs* klausi, kvailas paukšti? – iš nevilties sudejavusi Ketrina strimgalviais išbėgo iš virtuvės ir leisdamasi laiptais kakto-
muša susidūrė su Meri Ana.

– Kete... Panele Ketrina! Ėjau jūsų įspė... Markizė...

– Žinau, žinau, puota! Visiškai praradau laiko nuovoką.

Nužvelgusi Ketę nuo galvos iki kojų, Meri Ana ją sugriebė už riešo.

– Turite kuo greičiau nusiprausti ir susitvarkyti, antraip jus pamąčiusi ji įsakys nukirsti mudviem galvas.

2 SKYRIUS

ISITIKINUSI, KAD UŽ kampo nėra Markizės, Meri Ana palydėjo Ketę į jos miegamąjį ir skubiai uždarė duris paskui save.

Kambaryje jau sukosi Abigailė, kita tarnaitė, vilkėdama tokius pat drabužius kaip ir Meri Ana, – kuklią juodą tarnaitės suknelę ir baltą prijuostę, – įnirtingai mosavo šluota, nesugebėdama ištekšti laukan laumžirgio sūpuoklio, kuris buvo įskridęs pro atvirą langą. Kaskart, kai jai nepavykdavo, laumžirgis skardžiai nusižvengdavo ir kratydamas karčius vėl pakildavo į palubę.

– Tie prakeikti vabzdžiai vieną dieną išvays mane iš proto! – šluostydamosi nuo kaktos prakaitą, pro sukąstus dantis suurzgė Abigailė, bet pamatė, kad kambaryje yra Ketrina, ir suskubo nuolankiai pritūpti.

Ketrina staiga apmirė.

– Abigaile!..

Įspėjo per vėlai. Pora mažų kanopėlių jau šuoliavo tiesiai per iškrakmolytą tarnaitės kepurėlę, nuo šios atsispyręs laumžirgis sūpuoklis šovė aukštyn.

– Už ką, mažasis bjauryste?! – suspiegė Abigailė ir vėl sumojavo šluota.

Gūžtelėjusi pečiais, Meri Ana nusitempė Ketriną į vonios kambarį ir uždarė duris. Šalia prausyklės jau stovėjo ąsotis su vandeniu.

– Vonioje nusiprausti niekaip nespėsite, bet jūsų mamytei to nesakykime, – kalbėjo rankose gniauždama Ketrinos muslino suknelės palanką, o toji pamirkė kempinę į vandenį. Nirtulingai šveisdama nuo veido miltus, stebėjosi, kad sugebėjo išsimiltuoti net paausius.

– Regis, šiandien ketinai eiti į miestą, – tarstelėjo Meri Anai velkant nuo jos suknelę ir apatinius marškinėlius.

– Buvau, bet šiandien mieste beprotiškai nuobodu. Visi tik ir kalba apie puotą, lyg nežinotų, kad Karalius puotauja kone kas antrą dieną.

Paėmusi kempinę Meri Ana ėmė šveisti Ketrinos rankas, kol oda paraudo, paskui ją apšlakstė rožių vandeniu, kad užmaskuotų įsigėrusius tešlos ir krosnies kvapus.

– Dar miestelėnai labai daug kalbėjo apie naująjį dvaro juokdarį, pirmą kartą pasirodysiantį šio vakaro puotoje. Džekas gyrėsi jam suregsiąs iniciaciją – pavogsiąs kepurę ir sudaužysiąs varpelius.

– Kaip vaikiška!

– Jūs teisi. Džekas tikras bukagalvis, kaip ir visi Valetai, – tai sakydama Meri Ana padėjo Ketrinai užsivilkti švarius marškinius ir švelniai stumtelėjo prie kėdės, kad galėtų patogiau išsukuoti tamsius plaukus. – Tiesa, šjryt man pavyko nugirsti ir kai ką įdomaus. Senasis batsiuovys iššina užtarnauto poilsio ir iki mėnesio pabaigos ketina atituštinti savo dirbtuvę.

Keletas įgudusių Meri Anos pirštų judesių, padėklas plaukų segtukų, kur ne kur truputis bičių vaško – ir štai ant Ketrinos sprando nugulė žavus šinjonas, o veidą papuošė žaismingos garbanėlės.

– Batsiuovys? Iš Didžiosios gatvės?

– Tas pats, – Meri Ana atsuko ant kėdės sėdinčią Ketę į save ir jau pašnibždomis ištarė: – Išgirdusi šią naujieną, iškart pamaniau, kad tai būtų nuostabi vieta. Turiu galvoje, mums.

Ketė išpūtė akis.

– Širdele, tu teisi! Visai šalia žaislų parduotuvės...

– O čia pat, ant kalvos, stovi ta žavi balta koplyčia. Įsivaizduokite, kiek tortų prireiktų vestuvėms.

– Ak! Kepyklėlės atidarymo proga batsiuvio garbei galėtume iškepti įvairiausio skonio batų pavidalo pyragų. Pradėtume nuo klasikinių – šilauogių, persikų, – o tada tik įsivaizduok mūsų beribes galimybes! Levandų ir nektarinų pyragas vieną dieną, kitą – bananų ir irisų, apibarstytas traškiais trupučiais bei...

– Liaukitės! – prapliupo juoku Meri Ana. – Aš dar nevakarieniavau.

– Mums būtinai reikia nueiti apžiūrėti tą vietą, sutinki? Kol nepradėjo sklisti kalbos ir nesužinojo kiti.

– Aš irgi apie tai svarsčiau. Gal rytoj? Tik ar jūsų mamytė...

– Pasakysiu jai, kad einame pirkti kaspinų. Ji neprieštarau. – Ketė pasistiebė ir ėmė palengva sūpuotis. – O kai sužinos apie kepyklėlę, mudvi paaiškinsime, kad tai nepaprastai pelningas verslas, tada net ji nesugebės paprieštarauti.

Plati šypsena Meri Anos veide kaipmat išblėso.

– Bijau, kad ji niekada nepritars mūsų verslo planui.

Ketė pasistengė nuvyti šalin dvejoneį, nors puikiai žinojo, kad Meri Ana teisi. Jos motina niekada nepritars vienturtės dukters, Vėžlio Uolos įlankos paveldėtojos, ambicijoms įžengti į verslo pasaulį, tikrą vyrų viešpatiją, juolab į partneres pasikvietus paprastą tarnaitę. Be to, mama nuolat kartodavo, kad suktis prie viryklės tik tarnams pritinka. O užvis sunkiausia jai buvo susitaikyti su

dukters ketinimu panaudoti vestuvėms kauptą kraitį nuosavam verslui steigti.

Kita vertus, jiedvi su Meri Ana apie kepyklėlę svajojo taip seniai, kad kartais pernelyg įsijautusi Ketė užsimiršdavo, jog svajonė dar neišsipildė. Jos kepiniai ir desertai jau buvo pradėję garsėti visoje karalystėje, net pats Karalius tapo didžiausiu jų gerbėju, ir tik dėl šios vienintelės priežasties motina šiaip ne taip pakentė dukters pomėgį.

– Kad ir kaip būtų, jos nuomonė nieko nepakeis, – pareiškė Ketė, labiau stengdamasi įtikinti save, o ne Meri Aną. Jai stingo kraujas vien nuo minties, kaip mama įširs sužinojusi apie jų sumanymą arba, dar blogiau, išsižadės vienintelės dukters... Vis dėlto ji labai tikėjosi, kad iki to nebus prieita.

Ketė pakėlė smakrą aukštyn.

– Savo tikslo sieksime nepaisydamos mano tėvų nepritarimo. Atidarysime geriausią kepyklėlę visoje Širdžių karalystėje. Kur ten, netgi pati Baltoji Karalienė atvyks pas mus, kai ją pasieks kalbos apie mūsų puikiuosius šokoladinius tortus ir nuostabiai švelnius sluoksniuotos tešlos pyragaičius su serbentų įdaru.

Meri Ana dvejodama prikando lūpą.

– Tarp kitko, vos nepamiršau, – toliau kalbėjo Ketė. – Spintoje dabar aušta trys pyragai. Ar galėsi juos pristatyti į puotą? Tiesa, pirmiau reikėtų juos apibarstyti miltelinio cukrumi. Palikau šiek tiek ant stalo. Berti reikia labai nedaug, tik vos vos, – ji pirštais parodė, kiek.

– Būtinai pristatysiu. O kokie tai pyragai?

– Citrininiai.

Meri Anos veidą papuošė šelmiška šypsena.

– Nuo jūsų medžio?

– Tai jau girdėjai?

– Mačiau, kaip ponas Sodininkas šįryt jį sodino po jūsų langu ir nesusilaikiau nepasiteiravusi, iš kur toks atsirado. Jam teko gerokai paplušėti, kol atraižgė baldakimo stulpus apsivijusias šakas ir atkabino medį nuo jūsų lovos. Tarp kitko, medeliūkštis atrodo šviežut šviežutėlis, nė kiek nenukentėjęs.

Klausydamosi Meri Anos Ketrina nejučia ėmė gražyti rankas, pati nesuprasdama, kodėl ją taip trikdė pokalbiai apie sapno medį.

– Na, taip... Citrinus nuskyniau nuo to citrinmedžio ir esu tikra, kad iš jų man pavyko iškepti dar nebūto skanumo citrininius pyragus. Patikėk, jau rytoj ryte apie juos kalbės visi Širdžių karalystės gyventojai, nekantraus sužinoti, kada patys galės nusipirkti mūsų desertų.

– Ką jūs, Kete, – maukšlindama Ketrinai per galvą korsetą pasakė Meri Ana. – Visi to teiraujasi jau nuo pernai, kai iškepėte ruodojo cukraus sausainių su klevų sirupu.

Ketė suraukė nosį.

– Neprimink. Perkepiu juos, nejuo pamiršai? Krašteliai išėjo per traškūs.

– Jūs perdėm savikritiška.

– Tiesiog noriu būti geriausia.

Meri Ana padėjo rankas Ketei ant pečių.

– Jūs ir esate geriausia. Dar kartą perskaičiau išlaidas, – preliminarus mokestis už patalpų nuomą, mėnesinės sąnaudų, produktų kainos, – viską sulyginau su mūsų numatytu dienos uždirbiu ir kainomis. Net jei kur suklydau, vis tiek manau, kad pelną galėtume skaičiuoti jau šiais metais.

Ketė užsidengė ausis delnais.

– Savo skaičiais ir matematika žudai visą džiaugsmą. Juk žinai, kad nuo jų man ima suktis galva.

Meri Ana prunkštelėjo ir nusigręžė atidaryti drabužių spintos.

– Juk jums nesunku suskaičiuoti, kiek arbatinių šaukštelių cukraus telpa į puodelį. Ne toks didelis skirtumas.

– Labai didelis. Todėl šiam verslui man reikia tavęs, mano talentingoji, nuovokioji verslo partnere.

Nors Ketė stovėjo nosisukusi, puikiai įsivaizdavo, kaip Meri Ana varto akis.

– Norėčiau, kad visa tai surašytumėte ranka ant popieriaus, panele Ketrina... Beje, jei atmintis manęs neapgauna, šiam vakarui išsirinkome baltą suknelę, tiesa?

– Kurią tik nori. – Vydama šalin fantazijas apie būsimą kepyklėlę, Ketė segėsi perlų auskarus.

– Nagi, – pasiteiravo Meri Ana, traukdama iš spintos stalčiaus apatinį sijoną ir rankos mostu paprašė Ketės atsukti nugarą, kad galėtų suveržti korseto raišteliu. – Ar geras buvo sapnas?

Ketė nusistebėjo, panagėse radusi sudžiūvusios tešlos. Suskubo krapštyti ją lauk ir džiaugėsi proga laikyti nuleistą galvą, kitaip Meri Ana būtų iškart pastebėjusi, kad jos skruostus nudažė raudonis.

– Nieko ypatingo, – sumurmėjo galvodama apie citrinų geltonumo akis.

Ir aiktelėjo – netikėtai stipriau suveržtas korsetas įsirėmė į šonkaulius.

– Manęs neapgausite, visada matau, kai meluojate, – pareiškė Meri Ana.

– Gerai jau, gerai. Taip, sapnas buvo geras. Bet juk visi sapnai stebuklingi, tiesa?